

Sygn. akt XII Ga 269/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział XII Gospodarczy – Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący- Sędzia: SO Agata Pierożyńska

Sędzia: SO Bożena Cincio-Podbiera (spr.)

Sędzia: SO Beata Kozłowska-Sławęcka

Protokolant: st.sekr.sądowy Ewa Janas

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2014 roku w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko M. W.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez stronę powodową

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie

z dnia 15 października 2013 r., sygn. akt V GC 906/13/S

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)spółka z o.o. w K. domagała się zasądzenia od pozwanego M. W. kwoty 10 332,42 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 6.10.2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Na uzasadnienie swojego żądania podała strona powodowa, że na podstawie dokonanego w dniu 21.09.2011 r. indosu wiarytelności z weksla in blanco, wypełnionego w dniu 16.09.2011 r. przez (...) SA w W., wstąpiła w miejsce wierzyciela pozwanej. Wskazała, że weksel wystawiony został na zabezpieczenie roszczeń wynikających z umowy współpracy zawartej między pozwanym a (...) SA w dniu 18.12.2009 r. Dalej podała strona powodowa, że ze względu na nieregulowanie przez pozwanego należności zafakturowanych przez (...), (...) SA wezwała go, zgodnie z § 12 ust. 3 i 4 umowy, do przedstawienia dokumentacji księgowej świadczącej o kondycji finansowej przedsiębiorstwa. Ze względu na bezskuteczność prób egzekwowania należności umowa została rozwiązana z winy pozwanego z dniem 4.01.2011 r. dnia 14.09.2011 r. W konsekwencji spółka (...) wypełniła weksel na w/w kwotę, na którą składają się: 1476,23 zł tytułem niuregulowanych faktur VAT, 234,12 zł tytułem odsetek umownych, 6.900 zł tytułem kar umownych, a także 1.722,07 zł z tytułu kosztów windykacyjnych. Pozwany weksla nie wykupił.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany podniósł, iż umowę i weksel podpisał z powodu nieuwagi i błędu, po czym niezwłocznie wezwał (...) do odbioru urzędzeń, z których nie korzystał i zwrotu weksla. Zarzucił, iż zafakturowana należność za korzystanie z terminali wyniosła kwotę ok. 1600 zł, zaś suma wekslowa wraz z kosztami adwokackimi

zamyka się kwotą blisko 12 .000 złotych co wskazuje na bezprawność działania tej spółki i próbę wyłudzenia środków finansowych.

W dniu 15 października 2013 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie wydał wyrok , którym oddalił powództwo.

Na zasadzie art. 339 § 1 i 2 k.p.c. Sąd Rejonowy uznał za prawdziwe twierdzenia zawarte w pozwie w zakresie zawarcia przez pozwaną w dniu 19.04.2009 r. z (...) SA umowy o współpracy, treści umowy i korespondencji stron, podpisania weksla przez pozwaną, jego wypełnienia przez (...) SA i indosowania na rzecz strony powodowej.

W oparciu o dowody z dokumentów Sąd Rejonowy ustalił fakt istnienia powiązań osobowych i kapitałowych między powodową spółką a (...) SA, a to, że: M. B. – prezes zarządu strony powodowej, jako aplikant radcowski działający z upoważnienia rady prawnej S. S., reprezentowała w procesach sądowych (...) SA. Pełnomocnik procesowy (...)SA – P. O.wskazywała w pismach procesowych jako adres dla doręczeń siedzibę powodowej spółki. Radca prawny S. S. jest współnikiem (...) sp. z o.o. w K., będącej jednym ze współników strony powodowej. Strona powodowa reprezentowana przez prezesa zarządu M. B. upoważniona była do zawierania w imieniu (...) SA trójstronnych porozumień między (...) SA, stroną powodową i dłużnikami. Pełnomocnictwo udzielone przez (...) SA stronie powodowej obejmowało odbieranie i składanie oświadczeń woli w imieniu (...) SA w przedmiocie ugód zawieranych z dłużnikami, co do których nastąpił indos weksla przez spółkę (...) na rzecz powodowej spółki, dotyczących roszczeń z tytułu umów współpracy zawieranych z (...) SA, zabezpieczonych wekslem in blanco. Sąd ustalił również, że stronie powodowej znane były, podnoszone przez inne osoby zawierające z (...) SA umowy o współpracy, zarzuty dotyczące nieważności tej umowy. W postępowaniach toczących się przed Sądem Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie (XVI GC 1742/11, XVI GC 1396/11) z powództwa kontrahentów (...) SA o wydanie weksla, postanowienia o zabezpieczeniu powództwa przez nakazanie stronie pozwanej złożenia weksla do depozytu sądowego zostały przez Sąd uchylone, w sytuacji gdy (...) SA indosowała wypełnione weksle w toku procesu na rzecz I. Centrum Windykacji. Sąd wskazał także na znany mu z urzędu fakt, że strona powodowa wniosła do Wydziału V Gospodarczego tegoż Sądu ok. 300 pozwów dotyczących roszczeń wynikających z indosowanych przez (...) SA weksli, które to weksle wystawione zostały w oparciu o analogicznie brzmiące umowy o współpracy w zakresie sprzedaży telekodów i w których jako miejsce płatności wpisano K..

Mając na względzie taki stan faktyczny Sąd stwierdził, że indos, na podstawie którego strona powodowa stała się posiadaczem weksla miał na celu świadome pokrzywdzenie dłużnika poprzez pozbawienie go możliwości podnoszenia zarzutów ze stosunku podstawowego. Sąd wywiódł to z faktu istnienia powiązań osobowych i kapitałowych między stroną powodową a (...) SA, a w szczególności z treści i zakresu upoważnienia pełnomocnika strony powodowej – M. B. do zawierania trójstronnych porozumień z (...) SA i jego kontrahentami. W ocenie Sądu powiązania osobowe i kapitałowe między stroną powodową i (...) SA oraz wpisanie jako miejsca płatności weksla K. (siedziby strony powodowej), a nie W. (siedziby (...) SA) świadczą niewątpliwie, iż w chwili wypełnienia weksla zaplanowane już było jego indosowanie na rzecz strony powodowej. Nadto, stronie powodowej znana była treść umowy łączącej pozwanego z (...) SA i innymi kontrahentami, a także podnoszone przez nich zarzuty nieważności umowy, o czym świadczy fakt dołączania do pozwów oprócz weksla całej dokumentacji dotyczącej umowy o współpracy. Sąd I instancji wyjaśnił, że strona powodowa miała także możliwość zapoznania się z zarzutami nieważności umowy podnoszonymi przez kontrahentów (...) SA w toku procesów toczących się przez Sądem Rejonowym w Warszawie, a uwzględnienie tych zarzutów przez Sąd skłoniło spółkę (...) działającą w porozumieniu ze spółką powodową, będącą firmą windykacyjną, do indosowania weksli celem skorzystania z art. 17 ustawy Prawo wekslowe i odciążenia dłużnikowi wekslowemu możliwości podnoszenia zarzutów ze stosunku podstawowego. Przyjmując, że strona powodowa świadomie działała na szkodę dłużnika Sąd Rejonowy dokonał analizy umowy o współpracy łączącej pozwaną z (...) SA i uznał, że umowa ta jako sprzeczna z zasadami współzycia społecznego i tym samym naruszająca zasadę swobody umów jest nieważna w całości w rozumieniu art. 58 kc. Sąd wskazał, powołując się na ugruntowane stanowisko doktryny i judykatury, że stan bezwzględnej nieważności czynności prawnej brany jest pod uwagę z urzędu. Sąd wyjaśnił, że umowa o współpracy, a w szczególności postanowienia dotyczące kar umownych, naruszają zasady współzycia społecznego, gdyż osoba nieposiadająca wiedzy prawniczej nie była w stanie zrozumieć umowy z uwagi na zawarte w niej fachowe

sformułowania, skomplikowanie regulacji, system odesłań do innych zapisów umowy, umieszczenie postanowień o karach umownych w różnych, niezwiązanych ze sobą miejscach umowy. Nadto Sąd podkreślił, że treść umowy w sposób rażąco niesprawiedliwy zapewnia przewagę (...) SA nad pozwaną, nie gwarantuje choćby minimalnej proporcjonalności uprawnień, jest skonstruowana tak, że pozwana nawet przy dołożeniu maksymalnej staranności praktycznie nie mogła osiągnąć zysku, a to otwierało (...) SA drogę do żądania przedstawienia dokumentacji finansowej i ustanowienia gwarancji bankowej w nierealnym do dotrzymania 7-dniowym terminie, co prowadziło do zakończenia umowy i wiązało się z nałożeniem na pozwaną kar umownych. Sąd uznał, że umowa nie gwarantuje równorzędności stron – pozwana była całkowicie uzależniona od decyzji kontrahenta o naliczeniu kar umownych (co w praktyce było nieuniknione wobec niemożności osiągnięcia zysku na poziomie określonym w umowie), nadto (...) mógł wypowiedzieć umowę bez żadnych konsekwencji w przypadku naruszenia któregokolwiek z postanowień umownych przez partnera, zaś pozwana wyłącznie z „ważnych powodów”, które to pojęcie nie zostało zdefiniowane, a zaistnienie „ważnych przyczyn” i tak nie zwalniało od obowiązku zapłaty kary umownej. Nadto umowa ograniczała możliwość podjęcia współpracy z innymi podmiotami niż (...). Sąd zwrócił uwagę na okoliczność, że praktyką (...) SA było zawieranie umów o współpracy z drobnymi przedsiębiorcami, a okoliczności niniejszej sprawy i podobnych spraw z powództwa (...)sp. z o.o. prowadzą do stwierdzenia, że celem umów było nie prowadzenie długotrwałej współpracy lecz doprowadzenie o zakończenia współpracy z powodu jej nieopłacalności, co otwierało (...) SA drogę do żądania zapłaty wygórowanych i nieuzasadnionych kar umownych.

Od tego wyroku apelację wniosła strona powodowa, domagając się jego zmiany i uwzględnienia powództwa w całości, a nadto zasądzenia od pozwanej kosztów procesu za obie instancje.

Zaskarżonemu wyrokowi strona powodowa zarzuciła:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę treści umowy o współpracy, w szczególności pominięcie przy ocenie postanowień umowy okoliczności, że pozwana jest przedsiębiorcą posiadającym wieloletnie doświadczenie

-art. 6 § 2 k.p.c., art. 232 zd. 2 k.p.c. oraz art. 31 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP przez dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób jaskrawo sprzeczny z zasadą równości stron w procesie, tj. aby dowodził okoliczności wyłącznie korzystnych dla pozwanej i poszukiwanie dowodów jedynie na rzecz pozwanej

- art. 228 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez ustalenie na podstawie akt sprawy o sygn. V GC 2199/12/S i dalszych, że stronie powodowej znane były zarzuty podnoszone przez innych kontrahentów (...) SA, mimo, że Sąd nie zwrócił stronie powodowej uwagi na powyższą okoliczność, a nadto sprawę tę rozpoznawał inny skład sędziowski

naruszenie prawa materialnego:

- art. 17 in principio ustawy prawo wekslowe przez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie, że strona powodowa działała świadomie na szkodę pozwanej przy nabyciu weksla i sama pozwana takiego zarzutu nie sformułowała

- art. 17 ustawy in fine prawo wekslowe w zw. z art. 6 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że strona powodowa nabyła weksel z zamiarem pozbawienia pozwanej zarzutów ze stosunku podstawowego co wynika z przedstawionej przez nią dokumentacji dot. współpracy z pozwaną i powiązań osobowych z (...) SA, przy pominięciu stanu świadomości nabywcy weksla w dacie indosu

- art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 § 2 k.c. w zw. z art. 355 § 1 k.c. przez uznanie, że umowa jest sprzeczna z zasadą swobody umów, w sytuacji gdy zawarta została między profesjonalnymi uczestnikami obrotu gospodarczego, jej treść i cel nie naruszają zasad współżycia społecznego oraz natury stosunku prawnego, a decyzja o jej zawarciu była podjęta swobodnie przez pozwaną posiadającą wieloletnie doświadczenie w prowadzeniu działalności gospodarczej

W uzasadnieniu apelacji strona powodowa podniosła, że prawidłowość formalna dołączonego do pozwu weksla nie była kwestionowana, zaś Sąd naruszając zasadę kontrydiktoryjności, legalności oraz bezstronności odmówił wydania

nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i sprzecznie z regułami postępowania dowodowego ustalił, że strona powodowa przy nabyciu weksla działała świadomie na szkodę pozwanej. Podkreśliła apelantka, że art. 17 prawa wekslowego wymaga udowodnienia przez dłużnika wekslowego świadomego działania nabywcy weksla na szkodę dłużnika, a tymczasem Sąd niejako „z urzędu” taki zarzut postawił, wyręczając w tym zakresie pozwaną. Zdaniem strony apelującej Sąd w oparciu o wybrane fakty i błędnie ocenione dowody rozstrzygnął sprawę, naruszając zasady kontrydiktoryjności i równości stron w procesie. W dalszej części apelacji strona powodowa zamieściła obszernie rozważania prawne dotyczące zastosowania art. 17 prawa wekslowego oraz swobody kontraktowej i szczególnej staranności wymaganej od przedsiębiorców przy zawieraniu umów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem brak podstaw do wzruszenia zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy oraz ich ocenę prawną. Trafnie Sąd I instancji stwierdził, mając na względzie twierdzenia i stanowisko procesowe strony powodowej oraz fakty znane Sądowi z urzędu, że z okoliczności dokonania indosu wynika, że strona powodowa nabywając weksel znała treść zarzutów kierowanych przez pozwaną przeciwko (...) SA, a treść weksla, w szczególności wskazanie jako miejsca płatności siedziby nabywcy weksla (K.) a nie pierwszego remitenta (W.), wskazuje, że już w dacie wypełnienia weksla planowane było jego zbycie na rzecz strony powodowej, będącej podmiotem zajmującym się profesjonalnie windykacją wierzytelności. W ocenie Sądu Okręgowego działanie strony powodowej – wyspecjalizowanego podmiotu zajmującego się windykacją wierzytelności na szeroką skalę – polegające na wykupywaniu weksli wystawianych przez pierwotnych dłużników na zabezpieczenie należności związanych z realizacją adhezyjnej umowy o współpracy z (...) SA, który jest podmiotem powiązany osobowo i kapitałowo z powodową spółką nie podlega ochronie przysługującej posiadaczowi weksla z mocy art. 17 ustawy Prawo wekslowe. Abstrakcyjny charakter zobowiązania wekslowego nie wyłącza bowiem możliwości badania stosunku podstawowego leżącego u podstaw wystawienia weksla. Niewątpliwie celem regulacji zawartej w art. 17 Prawa wekslowego jest ochrona bezpieczeństwa obrotu wekslowego i ułatwienie obiegu weksla, u jej podstaw legło bowiem założenie, że osoba trzecia nabywająca weksel w jeden ze sposobów właściwych prawu wekslowemu powinna w zasadzie móc polegać, gdy chodzi o treść uzyskiwanego prawa, na tekście weksla i nie obawiać się ze strony dłużnika nieznanego wyrazu w tym tekście zarzutów przysługujących mu wobec poprzedników (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1998 r., II CKN 10/98, OSNC 1999, nr 5, poz. 93, z dnia 18 listopada 1999 r., I CKN 215/98, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 128, z dnia 7 maja 2004 r., III CK 563/02, OSNC 2005, nr 5, poz. 88). Jednakże przyjęcie restrykcyjnej wykładni art. 17 ustawy prawo wekslowe może sprzyjać występowaniu nadużyć w obrocie weksłami w stosunkach gospodarczych. Wynikające z art. 17 prawa wekslowego ograniczenie traci rację bytu wobec nierzetelnego posiadacza weksla, który nabywając go działał świadomie na szkodę dłużnika. Ochrona nabywcy weksla nie może służyć temu nabywcy, który znając zarzuty, jakie dłużnik mógłby przeciwstawić na podstawie swych stosunków osobistych z wystawcą, remitentem i poprzednimi indosantami przy nabyciu weksla, działa świadomie na szkodę dłużnika, nadużywając abstrakcyjnego charakteru weksla w celu pozbawienia go możliwości podniesienia tych zarzutów. W sytuacji, w której nabywca weksla wstąpił w stosunek podstawowy i stał się jego stroną, nie można przyjmować, że nie była mu znana treść tego stosunku, sposób zabezpieczenia wynikającej z niego wierzytelności. W takim wypadku odpada potrzeba ochrony nabywcy weksla przez wyłączenie dopuszczalności zarzutów, których dotyczy art. 17 Prawa wekslowego (por. uchwała SN z dnia 26 kwietnia 2012 r., III CZP 6/12, OSNC 2012/12/137). Przy tym w orzecznictwie Sądu Najwyższego widoczna jest tendencja do wyraźnego określenia przesłanek zastosowania art. 17 Prawa wekslowego (por. zwłaszcza wyrok z dnia 21 października 1998 r. II CKN 10/98 OSNC 1999, z. 5, poz. 93; wyrok z dnia 13 lutego 2003 r., III CKN 909/00, Prawo Bankowe 2004, z. 718, s. 54). Przyjmuje się, że nabywca weksla działa świadomie na szkodę dłużnika, gdy w chwili nabycia weksla wie o istnieniu po stronie dłużnika podstawy zarzutu wobec poprzedniego posiadacza weksla i nabywając weksel chce pozbawić dłużnika, ze szkodą dla niego, możliwości podniesienia tego zarzutu (tak SN w wyroku z dnia 21 października 1998 r., II CKN 10/98, OSNC 1999, nr 5, poz. 93). Świadome działanie wierzyciela wekslowego na szkodę dłużnika powinno wynikać z okoliczności towarzyszących nabyciu weksla. W doktrynie i judykaturze ugruntowane jest stanowisko, że możliwe jest posługiwanie się w tym zakresie każdym środkiem dowodowym, w tym także -

domniemaniami faktycznymi (por. wyroki SN z dnia 20 lipca 2008 r., V CK 9/06, Lex nr 421047 oraz z dnia 26 kwietnia 2004 r., III CKN 1050/99, Lex nr 303369). Z tego względu nietrafne i nieskuteczne są podnoszone przez stronę powodową w apelacji zarzuty ustalenia przez Sąd Rejonowy w drodze domniemania z faktów znanych Sądowi z urzędu (nazywane błędnie przez apelującą „domysłami”), że stronie powodowej znane były w chwili nabycia weksla zarzuty kontrahentów (...) SA dotyczące niezasadności naliczenia kar umownych i nieważności umowy. Podkreślić tu trzeba, że strona powodowa, reprezentowana była w postępowaniu przed Sądem I instancji przez radcę prawnego, a nadto zajmuje się profesjonalnym obrotem wierzytelnościami, a zatem miała świadomość rygorów nie tylko procesowych (nieudowodnienia twierdzeń) ale i wynikających z prawa wekslowego. Biorąc wobec tego pod uwagę twierdzenia zawarte w pozwie i treść dołączonych do pozwu dokumentów, w tym korespondencji przedprocesowej, a także stanowisko zajmowane przez stronę powodową w ok. 300 innych sprawach wytoczonych przed Sądem Rejonowym dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie Wydziałem V Gospodarczym, a opartych na podobnych stanach faktycznych, w pełni zasadnym jest uznanie, że stronie powodowej znane było już w dacie indosowania weksla stanowisko pozywanych kontrahentów (...) SA co do rażącego wygórowania kar umownych i nieważności umów o współpracy. Świadome działanie z pokrzywdzeniem dłużnika wynika więc z faktu, że strona powodowa przy nabyciu weksla wiedziała o podważaniu ważności umowy z (...) SA (stosunku podstawowego) przez jej kontrahentów na drodze sądowej i mimo tego nabyła weksel w drodze indosu, a następnie powołując się na prawidłowość formalną weksla skierowała sprawę na drogę sądową licząc na uzyskanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i jego uprawomocnienie wobec bezczynności pozwanej.

W tej sytuacji uprawnione było badanie przez Sąd Rejonowy stosunku podstawowego, tj. umowy łączącej pozwaną z (...) SA. Sąd przy tym, co niekwestionowane jest tak w doktrynie jak i judykaturze i na co wskazał Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z urzędu obowiązany był wziąć pod uwagę stan bezwzględnej nieważności czynności prawnej.

W ocenie Sądu Okręgowego umowa współpracy z dnia 19.04.2009 r. została tak sformułowana, że dla przeciętnego kontrahenta, nawet prowadzącego od wielu lat działalność gospodarczą i orientującego się w realiach rynkowych, była niejasna, w szczególności w zakresie sankcji za niezrealizowanie jej postanowień co do wysokości osiąganych dochodów ze sprzedaży telekodów oraz w zakresie dopuszczalności jej wypowiedzenia przez strony. Umowa, która stawia w uprzywilejowanej pozycji jedną ze stron, przyznając jej więcej uprawnień niż obowiązków w porównaniu z kontrahentem, a przy tym wykorzystująca brak specjalistycznej wiedzy prawniczej kontrahenta, nawet jeśli została zawarta dobrowolnie, nie zasługuje na ochronę prawną. Sąd Rejonowy obszernie i szczegółowo przeanalizował przyczyny, dla których umowę należy uznać za nieważną i sprzeczną z art. 353¹ k.c., a Sąd Okręgowy tę argumentację podzielił, stąd zbędne jest jej powtarzanie. W ocenie Sądu Okręgowego, już same postanowienia dotyczące kar umownych – zarówno ich wysokość jak i zastrzeżenie w praktycznie każdej sytuacji nieosiągania minimalnych obrotów bez uwzględniania realiów rynku, na jakim działa kontrahent – a także system zastrzeżenia tych kar w umowie polegający na stworzeniu skomplikowanej konstrukcji odesłań do innych zapisów umownych i rozrzuceniu postanowień o karach w różnych częściach umowy, były wystarczające do zniweczenia roszczenia (...) SA wobec pozwanej. W judykaturze ugruntowane jest stanowisko, że naruszają zasady współżycia społecznego umowy obligacyjne, które kształtują prawa i obowiązki stron stosunku w sposób neodpowiadający słuszności kontraktowej. W szczególności będą to umowy sprzeciwiające się regułom uczciwości i rzetelności profesjonalnej oraz kontrakty rażąco nierównoważnie kształtujące wzajemne prawa i obowiązki (por. wyroki SN z 6 stycznia 1976 r., I CR 713/75, LEX nr 7787 oraz 7 stycznia 1980 r., II CR 464/79, OSN 1980, nr 7-8, poz. 145; uchwała SN (7) z 22 maja 1991 r., III CZP 15/91, OSN 1992, nr 1, poz. 1; uchwała SN (7) z 17 września 1992 r., OSN 1993, nr 3, poz. 24; wyroki SN z: 11 września 2003 r., III CKN 579/01, OSN 2004, nr 10, poz. 167; 8 października 2004 r., V CK 670/03, OSN 2005, nr 9, poz. 162; 23 czerwca 2005 r., II CK 739/04, LEX nr 180871). Nałożenie zatem kar umownych na pozwaną stanowiło nadużycie prawa przez (...) SA, szczególnie rażące jeśli weźmie się od uwagę, że treść umowy została przedstawiona pozwanej do podpisu bez możliwości jej negocjacji, a strona oferująca wzorzec umowy – (...) SA jest pomiotem o silnej pozycji na rynku, prowadzącym działalność na szeroką skalę.

Reasumując, nie znajdują uzasadnienia podniesione w apelacji zarzuty naruszenia norm prawa materialnego, tj. art. 17 Prawa wekslowego, art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 § 2 k.c. w zw. z art. 5 k.c. i art. 355 § 2 k.c.

Chybione są również zarzuty naruszenia norm procesowych, tj. art. 6 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c., a także art. 232 zd. 2 k.p.c. Podniesione w apelacji zarzuty uchybienia wskazanym przepisom postępowania stanowią w istocie polemikę z ustaleniami dokonanymi przez Sąd I instancji, gdyż twierdzenia o naruszeniu zasady kontradiktoryjności w procesie oraz o wybiórczej i sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego ocenie dowodów są bezzasadne i stanowią jedynie wyraz przekonania strony powodowej o legalności i skuteczności dokonywanego obrotu weksłami wystawianymi przez kontrahentów (...) SA na zabezpieczenie nieważnych umów o współpracy.

Z powyższych względów apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu, o czym orzeczono na zasadzie art. 385 k.p.c.

Ref. I inst. SSR K. Wójcik